

האם אונן – או לא אונן – הצייר המפורסם מאחורי הסטודנטית?

מתלוננת סימונטי
הוא התקרב אל חברתי הרכונה...

לחשובה אילו במקום לסטור לי היה הצייר שובר את זרועי במיקרה כזה היה נחשב לאדם מסוכן, והיה נעצר, כמובן.
שאלתי מה היא הפרוצדורה שעל פיה מתנהלת החקירה, וכיצד ארע מה קורה. השוטר השיב לי שישלחו לי במכתב את תשובתם והחלטתם, אם יטפלו בתלונתי או לא. אך הרבר יקח זמן רב, לפחות חודש. ועדה מישטרית תחליט אם יש מקום להמשיך לטפל בנושא.
שאלתי אותו אם יוכלו לשלוח את הודעתם אלי באנגלית, והוא השיב שהוא מצטער, אך התשובה תהיה בעברית, ואוכל להראותה למישהו. שיתרגם אותה עבורי.
אחרי ארבעה ימים בלבד קיבלנו את תשובת המישרה, ובה הוסבר לנו שאין המישרה מוצאת עניין ציבורי בהמשך הטיפול בתלונתי.
הרבר חרה לי מאוד. ניסיתי לפנות ולעורר את העניין בכמה מקומות, עד שפניתי אליהם. אינני רוצה לצאת

שמעת את הסיפור שלי? רק או הצייר הקצין: "אויקיי, שבו..."
תחילה חזר הקצין על הדברים ששמענו מאנשים אחרים: "הוא אדם מפורסם מאוד בישראל!" ואז המשיך ואמר: "לצייר הזה עשו ניתוח גדול, אולי מה שראית היה שהוא גירד קצת את הצלקת." הוא הצביע והראה כיצד גירד, כביכול, אך עשה זאת על חזהו. עניתי שראיתי טוב מאוד מה הוא עשה. או התערב הצייר ואמר: "בואי נעשה עסק, את תסלחי לי, ואני אסלח לך." והקצין הוסיף: "אני ממליץ שתסלחי לו. לפי דעתי את צריכה לסלוח."
שאלתי את הקצין, מה הן זכויותי החוקיות. הוא השיב שכבר פתחו תיק עם תלונתי, אך אפשר שלא להמשיך בפעולה בו. התיק יישמר, ורק אם תהיינה תלונות נוספות נגדו, יפעלו נגדו. וישנה אפשרות, כמובן, שנמשיך בפעולה בתיק, אך עליך לדעת שהמישרה ובתי המישפט עמוסים בעבודה, ויש נושאים חשובים יותר לעסוק בהם, ומיקרה זה אינו כליכך

הוא מאונן. הבחור היה קטן קומה. התרסתי לעברו, כמו לצייר בעת התקרית: "אתה חורקטן בתחת!" ויו אר א ליטל אסיהול, הוא התרגו והשיב באנגלית: "אני אויין אותך!"
הגבר הצעיר ניגש לאחד השוטרים, וטען שקראתי לו "אסיהול". השוטר פנה אלי ושאל מדוע קראתי כך לגבר הנמוך. התחלתי להסביר לו. כמובן באנגלית, שהוא אמר מה שאמר. השוטר לא הבין אנגלית, ונאלצתי להסביר את מה שאמר בעזרת הרגמה בידיי, כדי שישב את משמעות הדברים. רק אז נינעו השוטר את ראשו בהכנה.

אולי גירד בצלקת

ה שוטרים הצינו שהצייר ייסע במכוניתו, כשהוא מלווה באחד השוטרים. ואנחנו נסענו כמכונית המישרה, עם השוטר השני. הובאנו לתחנת המישרה ברחוב הרקבת. הצייר והשוטר כבר היו שם לפנינו. הצייר לחץ את ידיהם של אנשי המישרה ושוחח איתם.
אשה שלא ראיתי קודם ניגשה אלינו ואמרה: "באמת! הרי הוא לא עשה זאת!" ביקשתי אותה שתעזוב אותנו במנוחה, אך היא התעקשה. עברה לדיניו שוטרת, פניתי אליה וביקשתי שתוציא את האשה מהמקום.

איתי. שרון עמדה רכונה על הרלפק, והתחילה לרשום צ'ק לפקודת בעל-החנות.
לחנות נכנס גבר גדול-מידות, אמר שלום רחב לכולם. שאל על צבע מסויים. תוך כדי כך התקרב אל אחוריה של חברתי הרכונה והתחיל

מה אני, מניאקז? משיב הצייר המפורסם בלהע על טענותיהן של שתי הסטודנטיות, שהיו מעורבות איתו בתקרית שאירעה לפני חצי שנה בתנותי צבעים ברחוב איבן-גבירול בתל-אביב.
הצייר הנודע הגיב בזעם על

מתלוננת בייקי
אני מאונן בשבילך?

מישראל עם ההרגשה שזו הדרך שבה מטפלים בנושאים כאלה.
עד כאן סיפורו של סטלה סימונטי. במהלך סיפורה התערבה כל הזמן חברתה, שמאחורי גבה אונן או לא אונן הצייר המפורסם, אישרה, הוסיפה ותיקנה את דיבורי חברתה. כמוה גם היא הרגישה פגועה ונעלבת על חוסר הטיפול וצורת ההתייחסות לתלונתן. הן פטוחות שלולא היה הצייר אדם כה מפורסם וידוע, ולולא היו הן תיירות זרות בישראל, היתה המישרה נוהגת בדרך אחרת.
כאשר פנה העולם הזה אל הצייר כדי לשמוע את תלונתו לריבוי המתלוננות, הוא אמר: אלה שתי מטומטמות. שיתבעו אותי, אם הן רוצות! מי שייכנס לחנות שעליה מדובר, יראה שאני אפשר לעשות שם דבר כזה. הן לא יצליחו להרביק לי את הסיפור שהרביקו לך בראמוץ. עם הילדה בת ה-14. לבחורה הזאת יש פה יותר גדול מאשר ליגאל תומרקין. היא צעקה בן זונה, חרא, זקן מלוכלך. זאת אינה בחורה מחונכת. אילו הייתי מכה אותה, היתה ממעוררת בבתי-חולים!

רציני. לכן אני ממליץ לפניך לבטל את תלונתך, ולנהוג כמו אנשים תרברי תיים."
או התחלתי להבין שלא יעשו כלום נגד הצייר, ולא יטפלו בתלונתי. אך השבתי לקצין שאני רורשת להמשיך בטיפול בתלונה. הקצין הסתכל לעברו של הצייר, כשמבטו אומר: "ניסיתי, לא הצלחתי!" הוא קרה לשוטר, וביקש שנתלווה אליו. הצייר נשאר בחדר, וכמו בעת שנכנסנו, נראה כיחסיים ירידותיים ונוחים עם הקצין.
אחרי המתנה ארוכה יצא קצין מחרד סמוך, שבו ישב ודיבר שעה ארוכה עם מישהו, וביקש שניכנס לחדר ונספר לו שוב את כל מה שקרה. הוא ישב ורשם את כל מה שסיפרתי. כשגמר ביקשתי ממנו, שיקרא לי את הדברים שכתב. הוא השיב לי, זה בסדר, "מה שאמרת זה מה שנכתב." מובן שלא קרא לי את הדברים, אך ביקש שאחתום. חתמתי על הדברים.
שאלתי אותי מה יעשה בתלונתי. הוא השיב שהתביעה שלי איננה רצינית וחשובה. אך היתה הופכת

כי היא מטרידה אותנו. השוטרת לא שמה לב לבקשתי ועזבה. או התחילה האשה לצעוק: "יצאת מדעתך!" כל אותה עת עמד הצייר ושוחח בידידות רבה עם כל הנוכחים במקום, ונראה כמבצירוח מרומם. לא ראיתי לאן הלך אחר כך, אך הוא נעלם מעיני. ואני וחברתי ישבנו והמתנו והמתנו, זמן רב מאוד, ואיש לא ניגש אלינו. ראינו שוטר דובר אנגלית ושאלנו, "כמה זמן נצטרך להמתין?" והוא השיב: "שבו והמתינו בסבלנות!"
סוף-סוף ניגשה שוטרת במדים וביקשה שאצטרף אליה למישרה, וביקשה שאספר לה מה קרה. היא רשמה את דברי, וזאת היתה ההזדמנות הראשונה שמישהו שמע מפי את מה שקרה בחנות.
תוך כדי רישום דברי נכנס איש מישרה במדים ושאל אותה מה אני טוענת. היא הסבירה לו מה אמרתי. הכנתי קצת עברית ואני זוכרת שהיא הסבירה, בין השאר: "הוא שיקח בכניצם..." השוטר יצא, גמרנו את רישום הדברים, והשוטרת ביקשה שאשוב ואחכה בוודן.
שוב ישבנו וישבנו זמן ארוך מאוד. אף אחד לא שם לב אלינו, כאילו לא היינו שם. שאלנו מישהו מה קורה, וכמה זמן נחכה, והשיב לנו שעלינו לשבת ולהמתין בסבלנות.
כף בן שוטר וביקש שנבוא לבוס שלו. עלינו למעלה, הוכנסנו לחדר שבו ישב כבר קודם לכן הצייר וביקש על נייר. הקצין עישן, ועוד לפני שהצייר לנו לשבת אמר: "שמעתי את הסיפור" השבתי לו "אך הרי לא

לשחק בידו באבר-המין שלו מבער למיכנסיו. לא היתה זאת תנועת-גירוד קצרה, אלא פעולת-אוננות. אינני נערה צעירה, אני יודעת בדיוק מה ההבדל בין תנועות כאלה ואחרות.
התקרבותי לשרון ואמרתי לה, בקול שקט, "היזהרי! הוא משחק באשכנו בדיוק מאחוריך!" שרון לא סובכה את ראשה והמשיכה להבין את הצ'ק. אך הגבר שמע את הדברים שאמרתי (באנגלית, כמובן), ותגובתו הראשונה היתה: "כן, אני מאונן בשבילך!" הוא הפטיר זאת באירוניה.
עניתי לו: "לא! אתה מאונן בשבילה!" הגבר השיב לי: "אפילו לא ראיתי אותך!" ואו אמרתי לו, "אתה צריך להתבייש, כי אתה אדם זקן!" והוא השיב: "אני לא אדם זקן, ואני לא מאונן בתנותי צבעים!"
"אתה חוררתחת (אסיהול, באנגלית), ואתה משחק באבר-המין שלך!" קראתי לעומתו, והוא השיב כעס: "יו אר א פאקן קאנט-הול", וסטר ככוח על הלחי שלי.
הייתי המומה. ורקתי את תרמילי הגב על הריצפה ורחפתי אותו. הגברים שהיו בחנות ניגשו והפרידו בינינו, והוציאו את הגבר החוצה.
ביקשתי מבעל החנות לקרוא למישרה, והוא אמנם צילצל והזמין אותם לבוא.
בינתיים התקהלו אנשים רבים, והצייר דיבר עם רבים מהם, ורובם התחילו לצחוק לנו. כשהמישרה הגיעה, התחילו לדבר קודם עם הצייר, וכששוחחו איתו ניגש לעברנו גבר צעיר, צחק ועשה תנועות כאילו אף

טענותיהן, אחרי שהמישרה, שהוזמנה לטפל בנושא, שלחה הודעה, שעל פיה "אין עניין ציבורי" בפרשה, וכי רק תביעה פרטית יכולה להיות מוגשת נגדו.
מאחורי הגב
שתי סטודנטיות זרות, הלומות כרות באוניברסיטת תל-אביב ומתגוררות בדירה משותפת, נכנסו לתנותי צבעים ברחוב איבן-גבירול, לא הרחק מהקסטל. סטלה סימונטי (28) לומדת לימודי תואר שני במרע"י במדינה. את התואר הראשון קיבלה באתונה, שם נולדה וגדלה. ארצה הגיעה כשזכתה במילגה מקרן לחילופי-סטודנטים, והיא לומדת כאן מזה 30 חודשים. עברית כמעט אינה מכינה, אך מדי פעם היא זורקת מילה או שתיים שקלטה.
חברתה, שרון בייקי (26) מגוירורק, לומדת מזה שלוש שנים רפואה. ארצה הגיעה במיסגרת תוכנית סקאלר, תוכנית-מילגות לסטודנטים זרים, הנשלחים ארצה ללימודי רפואה. הוריה של שרון הם רופאים בולטימור בארצות-הברית.
אחרי שבחרו בצבעים הדרושים לשפוף הדירה, והתכוונו לצאת מהחנות, נכנס גבר בלתי-מוכר להם.
מספרת סטלה סימונטי:
זה היה בשעות הצהריים. נכנסנו לחנות צבעים מול הסופר-סל ברחוב איבן-גבירול. קנינו את הצבעים. אני ארוזת את הצבעים בתיקה-גב שהבאתי